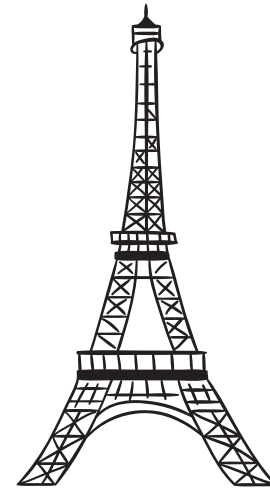

**GROETJES
UIT PARIJS**

GROETJES UIT PARIJS

SASKIA MARTENS

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

HOOFDSTUK

1

‘Komaan mannekes!’ schreeuwde mevrouw Crabs. ‘Willen jullie hier blijven wonen of zo? Geen zin om op reis te gaan? We hebben niet de hele dag! Hup hup hup.’ De leerlingen van het laatste jaar van de School aan de Stroom stonden verzameld op het perron in het Centraal Station van Antwerpen. Ze moesten allemaal in de Thalys stappen die net was aangekomen, maar dat ging niet snel genoeg naar de zin van de leerkracht lichamelijke opvoeding.

Twee minuten later in de wagon schreeuwde ze opnieuw. ‘Je ziet de reservaties op de digitale schermpjes staan. Er staat *reservé SAS* op. Op die stoelen mogen jullie gaan zitten. De andere laten jullie vrij.’

Haar geroep was tevergeefs, want de leerlingen maakten zoveel kabaal dat zelfs de stem van Crabs daar niet tegenop kon.

‘*Bonjour!*’ zei Yemi tegen de meneer tegenover wie hij ging zitten. Hij haalde zijn beste Frans boven: ‘*Allez-vous aussi à Paris?*’

De man keek hem vriendelijk aan. ‘Ja hoor, maar ik spreek net zoals jij Nederlands. Ik kom uit Amsterdam’, lachte hij. ‘Ik ben Nederlander.’

‘O, oeps, sorry’, zei Yemi.

‘En, hoe graag ik ook een praatje met je zou maken, ik denk dat die stoel niet gereserveerd is voor jullie groep’,

zei de man vriendelijk en hij wees op het schermje en dan naar Yemi's stoel.

'Oei, meen je dat? Ah ja, ik zie het, geen *reservé SAS*. Sorry meneer, ik laat u!' antwoordde Yemi beschaamd. 'Snel, voor die strenge juf het ziet', zei de man nog met een knipoog.

Emma, Maria en Caro hadden een plekje vrijgehouden voor hun vriend en wenkten hem al lachend. Zo konden ze gezellig met z'n vieren samenzitten.

'Veel plezier nog in Parijs!' riep Yemi over zijn schouder naar de man. Hij plofte neer op de vrije stoel bij zijn vriendinnen.

'Pannenkoek toch!' zei Maria, en ze gaf haar vriend een dikke knuffel.

'No way. Ik ga echt niet tegen de rijrichting in zitten', riep Merel iets verderop dramatisch uit. Ze kruiste haar armen en bleef in het midden van het gangpad staan. 'Tenzij jij wil dat ik overgeef in jouw schoot', sneerde ze naar Nona.

Die was al overtuigd bij de 'no way' dat ze haar plaats beter afstond aan Merel en sprong snel van de ene op de andere stoel.

'Hier, ga maar zitten, Merel.'

'Dank je', zei Merel met een grote smile.

Meneer Botty was erbij komen staan.

'Kan iedereen nu gaan zitten?' vroeg hij, al iets minder geïrriteerd dan mevrouw Crabs. 'Oké? Alle bagage netjes opgeborgen? Dan tellen wij de koppen nog eens.'

Gelukkig dat zijn aantal koppen juist was, want de hogesnelheidstrein gleed het station ondertussen al uit. 'Wat gaan we allemaal doen in Parijs?' vroeg Maria aan meneer Botty.

'Dat willen jullie wel weten hé!' zei hij met een knipoog naar mevrouw Crabs. 'Maak je geen zorgen, je krijgt geen kans om je daar te vervelen. Mevrouw Crabs en ik hebben een leuke en afwisselende planning opgesteld. Het wordt de reis van jullie leven.'

Camille draaide met haar ogen. 'Echt? Parijs met de klas? Het is beter dan niets, maar echt niet de reis van mijn leven.'

Het laatste jaar van het SAS had drie dagen in de Franse hoofdstad voor de boeg. Ze zouden daar niet alleen nieuwe dingen leren, en hun Frans in de praktijk oefenen, maar ook wel wat vrije tijd krijgen. Dat wist Caro, want dat had ze de directeur, Karel Wolfs, tegen

haar grootmoeder Titin horen zeggen. Maar meer dan dat was ze niet te weten gekomen.

Caro keek uit het raam, maar zag eigenlijk niets. De trein reed al zo snel dat ze de huizen amper nog van elkaar kon onderscheiden.

Terwijl ze luisterde naar Yemi en Maria die honderduit praatten, voelde ze een kus boven op haar hoofd.

‘Dag Caro’, fluisterde Vince.

Hij zat met Quinten en enkele andere vrienden achter hen, maar kon zijn liefde niet lang met rust laten.

Caro draaide zich om en ging op haar knieën op haar stoel zitten, zodat ze Vince kon zien.

‘Dag, Vince’, zei ze en ze gaf hem een zoen op zijn neus. ‘Heerlijk toch, dat jij en ik samen naar de stad der liefde gaan.’

‘Ja, echt heerlijk. Ik heb hier lang naar uitgekeken’, zei Caro blij. ‘Wel wat jammer van die twintig anderen.

Om nog maar te zwijgen van Crabs en Botty. Maar ja, je kan nu eenmaal niet alles hebben in het leven hé!’

Vince keek haar diep in de ogen. ‘Niet? Dat weet ik zo nog niet.’ Hij kuste Caro. ‘Ik heb toch al heel erg veel.’

‘Maar, jij charmeur!’ riep Caro speels, en iets te hard. Ze schrok zelf van haar luide stem en sloeg giechelend haar handen voor de mond.

Yemi had tot dan zitten praten met Emma en Maria, maar werd nu afgeleid door de tortelduifjes.

‘O nee hé!’ Hij kwam in de stoel naast Caro op zijn knieën zitten en kwam zo op ooghoogte met het verliefde koppeltje. ‘Jullie gaan toch niet de hele tijd *lovey-dovey* doen hé?’

Caro lachte en schudde haar hoofd.

‘Ik heb ook mijn gevoelens! En al die tijd die jullie nu samen hebben, wel, die heb ik niet met Jonas.’ Hij trok een pruillip en keek Caro aan. ‘Dus elke keer wanneer jullie het verliefde koppeltje gaan uithangen, moet ik diep vanbinnen heel hard huilen.’

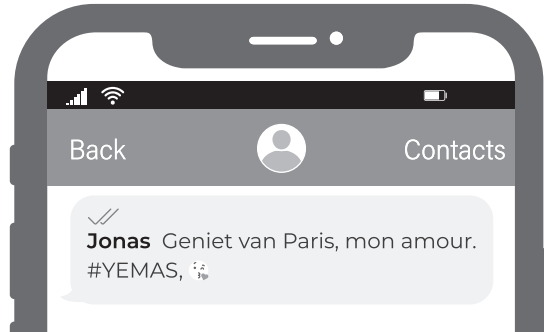
Vince gaf hem een schouderklopje. ‘Ik snap het. Maar je overleeft dat wel!’

Yemi kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Ja ja. Jij hebt gemakkelijk praten. Charmeur.’

‘Heb je nog gekeken of je een berichtje hebt gekregen?’ vroeg Caro. ‘Want gelukkig kan je zo wel wat contact houden.’

Yemi ging weer zitten in zijn stoel en nam zijn smartphone erbij. Hij straalde meteen. ‘O ja hoor! Nu net. Wat een schatje toch.’

‘O, wat is dat cheesy, maar ik vind het zo leuk’, zuchtte hij. Caro was ook weer gaan zitten en haakte haar arm in die van haar vriend.

‘Jonas is toch geweldig, hé’, zei ze met een glimlach.

‘Jonas? Hij is de beste!’

‘De beste? Ik dacht dat ik dat was!’ riep Vince boven hun hoofden.

Yemi sprong net wat te enthousiast recht en wilde iets uitroepen, maar mevrouw Crabs stond al dreigend naast hen.

‘Ik zou graag zonder ruzie of te veel plakkerig gedoe of eigenlijk eender wat voor gedoe aankomen in Parijs’, zei ze. ‘Dus willen jullie alsjeblieft mooi op jullie stoeltjes blijven zitten, een paar decibels minder produceren en de andere mensen in de wagon rustig laten wakker worden?’ Ze ging weer zitten op haar plaats naast Gunther en zei tegen niemand in het bijzonder: ‘Wat een stel kleuters zijn ze soms toch.’

Het leek wel alsof de tijd sneller ging in de trein dan daarbuiten, want ze stonden in geen tijd met de hele klas op het perron in Gare du Nord in Parijs. Het was er een drukte van jewelste, dus de leerkrachten hadden gevraagd om goed bij elkaar te blijven.

Botty telde iedereen weer en Crabs was druk in gesprek met iemand aan de telefoon.

Ze kwam terug bij de bende staan.

‘Mannekes, we gaan allemaal naar de grote hal. Daar staat iemand van het hotel ons op te wachten. Hij komt de bagage oppikken, zodat we daar niet mee hoeven te sleuren.’

‘Maar, gaan we dan niet naar het hotel?’ vroeg Merel in paniek. Ze stootte Camille en Nona aan, terwijl ze naar de grote hal wandelden, in de hoop steun bij hen te vinden. Maar die reageerden niet echt. Eline haalde haar schouders op.

‘Nee, we hebben hier maar drie dagen. Die gaan we zo goed mogelijk benutten’, reageerde meneer Botty wel op haar vraag. ‘Dus we gaan niet nutteloos heen en

weer rennen.’ Toen ging hij verder tegen de hele groep: ‘Zorg er allemaal voor dat je een dagrugzak bijhoudt.’ De man van het hotel stond al klaar met een busje en daar mochten ze hun overige bagage in leggen. ‘Maar hoe kan ik me dan omkleden?’ vroeg Merel. Mevrouw Crabs bekeek Merel van kop tot teen en zei: ‘Je ziet er prima uit zo. Je kan er wel een dag tegen.’ Merel wierp een kwade blik en wilde iets tegen Nona zeggen, maar die stond al foto’s te maken van het plein voor het station. ‘Kijk, Merel, een echt Parijs’ plein!’ kirde ze blij. ‘Ja ja, *I know*’, zuchtte Merel. Vines hand gleed in die van Caro. Hij kneep even. ‘We zijn er. In de stad der liefde. Jij en ik. Dit wordt zo heerlijk.’ ‘*Oui mon amour, qui j’aime toujours!*’ antwoordde Caro. Laat Parijs maar komen, dacht ze erbij. Ik ben er helemaal klaar voor!

HOOFDSTUK

2

Vince en Caro kuierden hand in hand door Parijs, over de brede en statige straat, de Boulevard Haussmann, op een afstandje van de anderen van de klas. Die lieten ze voor zich lopen, om zo toch een beetje het gevoel te hebben met z'n tweeën in Parijs te zijn.

Het was een frisse ochtend, maar het zonnetje scheen op hun gezicht en dat maakte veel goed.

'Dit moeten we meer doen', zei Vince. 'Samen op citytrip gaan. Gewoon wandelen door een stad in elkaars gezelschap. Dat is toch ronduit heerlijk!' Vince droomde al weg bij de gedachte aan hun toekomstige uitstapjes samen.

'Helemaal mee eens!' zei Caro zelfverzekerd. 'Ik wil heel graag eens naar Londen. Of Barcelona. Of misschien wat verder, naar New York of zo.' Ze dacht even na. 'Eigenlijk... het maakt niet uit naar waar, als het maar weg is, en met jou!'

'Halt!' zei Vince. Hij hield Caro tegen en legde zijn handen op haar wangen. 'Dat verdient een kus.'

Caro en Vince kusten en vergaten alles om zich heen. Ook dus dat ze eigenlijk niet alleen waren en de anderen ondertussen verder wandelden...

'Elaba!' onderbrak een stem hen plotseling. 'Wat heb ik daarstraks gezegd over plakkerig gedoe, meneer Dubois en juffrouw Timmers?'

'Sorry, mevrouw', grijnsde Caro.

Ze trokken even een spurtje, om zo de rest van de klas weer bij te benen.

‘Laten we hier en nu afspreken dat jullie niet de hele tijd gaan staan kussen’, zei nu ook meneer Botty streng. ‘Oké...’ stamelde Vince.

‘Ja, je moet aan onze gevoelens denken!’ zei Yemi met een ernstig gezicht.

Sommige andere klasgenoten moesten met hem lachen.

‘Kom kom, meneer Mwamba, zo is het goed’, zei meneer Botty, maar hij kon het niet laten ook even te gniffelen. ‘Ook al heb je een punt. Enne, vergeet niet te luisteren naar alles wat mevrouw Crabs en ik vertellen.’

‘We doen deze wandeling niet zomaar voor de fun, hé!’ vervolgde zij. ‘We doen ze omdat wandelen gezond is en omdat jullie zo dingen kunnen bijleren over Parijs, over Frankrijk, geschiedenis, cultuur... Terug op het SAS zou er weleens een toets kunnen volgen van wat we jullie hier allemaal gaan vertellen de volgende dagen!’ Ze wandelden weer verder, onder luid protest van een aantal leerlingen.

Caro en Vince bleven nu bij de groep en luisterden met een half oor naar meneer Botty die hartstochtelijk vertelde over Parijs. Hij vertelde over de opera, de *grands boulevards*...

Op die *grands boulevards* was het niet simpel om samen te blijven. Het was er heel erg druk en de etalages van

de grote warenhuizen zorgden voor verleidelijke afleiding bij een aantal van hen. Terwijl meneer Botty vertelde over de Galeries Lafayette – dat het een belangrijk gebouw was voor de stad met daarin een prestigieuze winkel met de chicste kledingmerken – telde mevrouw Crabs de leerlingen nog eens.

‘En nu gaan we even in dit warenhuis binnen...’

‘*Ow yes, baby!*’ zei Camille tegen haar vriendinnen. Ze maakte een vreugdedansje.

‘... om daar naar de glazen koepel te gaan kijken en te genieten van het mooie panoramische uitzicht over Parijs vanaf het dak’, vervolgde de leraar.

Camille trok een lip.

‘Verdorie, ik heb er een te weinig’, siste Crabs tegen haar collega.

‘Een wat?’

‘Een leerling!’

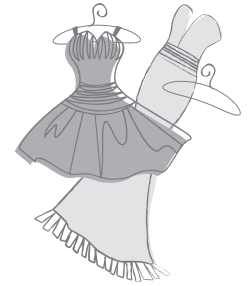
‘Oké, jongens, wie ontbreekt er?’ vroeg meneer Botty.

‘Kijk eens wie we missen.’

‘*Oh my God*, Nona is weg!’ gilte Merel uit.

‘Vreemd, bij een groot gebouw vol winkels’, lachte Camille. Ze speurde de stoep voor de etalages af, maar zag haar vriendin nergens.

‘Daar!’ Emma wees door de glazen deur naar binnen.

Ze zagen hoe Nona al binnen stond en volop foto's nam van de indrukwekkende hal en de mooie collectie. Ook de leerkrachten gingen het warenhuis binnen, met de laatstejaars achter hen aan.

'Nona, het is niet de bedoeling dat jij zelf op stap gaat. Begrepen?'

Nona keek op en trok een verbaasd gezicht. Ze keek naar haar lerares en toen naar haar klasgenoten die haar geamuseerd stonden aan te kijken.

'Hoezo? Ik ben toch niet "zelf" op stap? Jullie zijn er toch allemaal?' zei ze bedenkelijk.

Ze ging bij haar vriendinnen staan, fronste haar wenkbrauwen en deed teken dat de lerares ze toch niet allemaal op een rij had.

Na een uitgebreid selfiemoment op het dakterras was het tijd voor het middageten in een klein café. Maar ze kregen niet veel tijd, want ze hadden nog een hele tocht door Parijs af te leggen.

'Mevrouw, mijn voeten!' klaagde Merel. 'Hoe ver is

het nog?' Maar ze kreeg geen antwoord.

Camille, die nergens last van had en stiekem blij was dat ze die oude goudkleurige sneakers had teruggevonden voor ze naar Parijs vertrokken, keek haar vriendin aan.

'Ik vrees dat we er nog niet zijn hoor. Het is nog maar twee uur.'

'Beeeeeuuuh', klaagde Merel.

Ze wandelden voorbij het Louvre en zo naar de Seine, de rivier die door Parijs stroomt. Langs de oevers zaten enkele mannen schetsen te maken van de prachtige uitzichten. De groep bleef even staan kijken.

'Mooi hé', zei Emma, die naast Scott liep.

'Ja, heel mooi. Wat zou ik hier graag even blijven zitten en mijn schetsboek bovenhalen', zei hij.

'Dat snap ik', zei Emma, die zelf staarde naar de graffiti onder een van de bruggen.

'Dat is ook niet mis anders.' Scott had het opgemerkt. *'I know!'*

Ondertussen zagen ze in de verte een van de bekendste gebouwen van Parijs opdoemen.

'Wie weet welk gebouw dat is?' vroeg meneer Botty.

'Dat is de Notre-Dame natuurlijk!' zei Maria.

'Klopt.'

'Is die niet afgebrand?' vroeg Yemi.

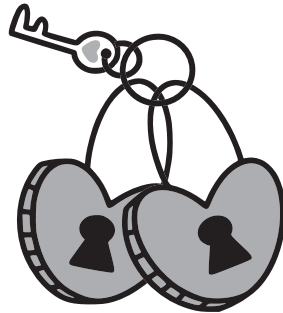
‘Ja, goed opgemerkt, Yemi’, knikte de leraar. ‘Daar heeft een aantal jaren geleden een ernstige brand gewoed. Vroeger kon je de kathedraal bezoeken, maar dat is nog altijd niet mogelijk. Ze zijn het gebouw nog volop aan het restaureren en dat gaat nog even duren. Zo meteen komen we er dichterbij en dan kunnen jullie dat zelf zien.’

‘Meneer, meneer!’ riep Camille. ‘Wat is dat?!’ Ze wees naar een brug aan de overkant.

‘Dat is de Pont de l’Archevêché’, antwoordde hij met een brede smile.

‘Oké, maar wat zijn die dingen?’ vroeg Camille ongeduldig.

‘Daar hangen geliefden een hangslotje aan met hun namen op. De sleuteltjes gooien ze dan in de Seine. Het is dé manier om je liefde te vereeuwigen. Geen betere plaats dan in de stad der liefde!’ zwijmelde hij weg, alsof hij nog een persoonlijk verhaal zou gaan toevoegen.

De laatstejaars hingen aan zijn lippen. Ze wachtten op wat hij nog zou vertellen, maar er kwam jammer genoeg niets meer.

‘Maar dat is mooi!’ kirde Nona.

‘Hola...’ zei Vince naast Caro. Hij kneep in haar hand.

‘Dat is cool’, antwoordde Caro.

De leerkrachten zetten er verder stevig de pas in, om dichterbij de Notre-Dame te geraken. Caro en Vince moesten opnieuw even rennen om de rest bij te houden.

‘Zouden wij daar niet...?’ vroeg Caro.

‘Ja, dat dacht ik ook net’, zei Vince. ‘Meneer! Meneer! Mogen wij zulke slotjes gaan kopen en aan de brug hangen?’ vroeg hij poeslief.

Hun leraar leek even te twijfelen, maar mevrouw Crabs was kordater. Ze zuchtte. ‘Het is nog altijd een studiereis hé! Geen romantisch tripje’, antwoordde zij in zijn plaats. Meneer Botty haalde zijn schouders op en voegde eraan toe: ‘We zitten al wat achter op schema en we moeten nog naar die boekenwinkel.’

Mevrouw Crabs keek even verveeld naar meneer Botty. Zij had zo te zien ook niet meteen zin in een boekenwinkel, maar ze hield haar mond.

‘Sorry, jongens!’ riep de leraar, en hij stapte verder.

‘Stom!’ zei Yemi tegen zijn vrienden.

